

DOBROGEEA JUNĂ

Director-Proprietar C. N. BARRY

APARE ZILNIC

Redacția și Administrația: CONSTANȚA str. Școlii vechi No. 27
Abonamentul cu poștomatul românesc: un an 500 lei 6 luni 300
Pret de Distribuție și Distribuție la 2.000—Poștarea și înscr. după tarif
Telefon No. 13.43

Un Rege, un Neam, o Credință

Sărbătoarea națională a zilei de Zece Mai înseamnă, în momentele grele de astăzi, mai mult decât intrarea aniversară a faptelor de început din istoria regatului român.

Ea poate însemna o verificare a energiei românești, o trecere în revizuire a forței pe care o posedăm pe fărâmi militare și este de sigur prilejul convenit pentru pioasa rememorare a faptelor mari din istoria neamului, ca și a marilor figuri cărora li se datoresc aceste fapte.

Ea însă trebuie să mai însemne și ceva cu mult mai important, mai necesar astăzi, ca este prilejul pentru afirmarea unui principiu dintre cele mai vitale, anume solidaritatea întregii națiuni în jurul Regelui pentru a servi unei singure credințe.

Este azi o zi de Zece Mai, care găsește pe toți Români înfrățiți în slujba țării, în slujba rosturilor României în această parte de lume.

Ziua de Zece Mai nu mai este azi o sărbătoare.

Ea este o verificare a puterilor, o afirmare a conștiințelor, și a sufletelor românești.

Gânduri și răspunsuri în atmosfera sărbătoririi de 10 Mai

Sărbătorim astăzi amintirea glorioasă a 10 Mai, ziua celor două izbăviri naționale, care au însemnat pentru noi începutul erei de încheiere și consolidare a statului românesc.

Cu legitima mândrie, ne întoarcem și cu această prilej gândul către trecutul istoric apropiat, pentru a evoca măreția împărașagilor, pregătire prin jefă așilor generații de înaintași, care ne-au dat, în interval de numai cinci ani, independența, Dinastia și Regatul.

Și cu atât mai vădit trebuie să ne oclăim sufletele, ca să fim vrednici să păstrăm sfânta moștenire care ne-a fost lăsată, spre a o transmite sporirii generațiilor lor viitoare!

Sărbătorim împrejurări grele, și conștiința răspundeți căte a săși pe tinerii țării, ne pune în față ză vigilenta și ne-a încordată, în supra efort, puterile.

Participăm ca tot trupul

la sărbătoarea noastră românească de astăzi. — și într-un singur glas s'rișăm din adânc sufletele noastre: „Să trăiască România pe veșnică întregită, în hotarele sale, să trăiască fabricul nostru Suceag, și eșază al împlinirii desăvârșit istoric!”

Și rămânem ne lățăți la poșta de marea, să în poșta de veghe, care ne-a fost fiecărui hărăzit. Săgăcioși la lucru pentru a servi interesul general, hotărâți la jertfa pentru ceasul de primădie dacă s'ar își.

Toți, până la ultimul, contopiți într-o singură voință, peste care, sântem siguri, nu va putea trece birouilor tuncin, ca să ar ridica împotriva dreptății noastre.

Pătrunși de semnificația întreaga a glorioasă sărbătorii naționale de astăzi, ne legăm să-i asigurăm cu cinste prăsnuirea, deapărări în nestârșite vreme.

Înțelesul zilei de azi

Sărbătoarea noastră națională, care și i se dedică astăzi minime remăinești unite și înfrățite, coincide cu momente dintre cele mai tulburătoare prin care a trecut continentul nostru, după războiul mondial. Floarea tineretului nostru activ și eficient se află din nou în tranșele apăsătoare noastre și grijele sporesc în fiecare zi, în fiecare camin, în fiecare așezare, ziua de Zece Mai își afirmă, cu plineri sporite, înțelesul și valoarea. Nu e o sărbătoare veselă decât prin așezările ei în prima decada a lunii Mai. Altmintre, ceea ce sărbătorim e tocmai ceea ce facem astăzi: toți dela Doamna, până la ultimul plugar, sărbătorim voința noastră de a trăi și prețul de sângescump cu care-am plătit idealurile.

Dacă privim în urmă, sărbătoarea de azi se ivește ca o lăzina de tranșe și va un înțeles de uimire în jurul Domniei noastre. E o sărbătoare care a adunat în fiecare deceniu, într-o ală izbinzi și alte satisfacții ale mării familii românești. Nimic nu ne-a fost ușor de înlăptuit, nimic nu ne-a crătat. Voința de-a rezista a fost totdeauna mai tare. Și chiar atunci când hărușile au fost foarte, speranțele au fost voinice și virtuțile naționale au pășit întregă lor putere și valoare.

Zece-Maiul anului 1940 află o Românie mai unită și mai hotărâtă decât oricând. Conștiința dreptății românești este încă o armă invizibilă, lângă actele cu care așteptăm destinul nostru, pregătiti să lățătești și strănși în jurul Regelui nostru. Linștești și Reanță cu care privim în jurul nostru, sânt stăruile siguranței noastre întregi și a încordării noastre fizice și morale, în fața viitorului.

Înțelesurile acestor sărbători naționale sânt simțite de fiecare deopotrivă, de cei din tranșe, ca și de cei ramași la camin. Ele sânt tot aștea porunci pentru noi.

Anul acesta sărbătorim ziua victoriei noastre în interior, ziua concilierii tuturor rândurilor creatoare, și a pregătirii noastre pentru a trăi, fără șovăire, îndemnatrice Regelui nostru, Carui din toate poruncile românești i se strigă astăzi: Să trăiască!

—xx—

Importante câmbiți de pește pământului aruncate de valuri la țarm

În urma furtunii care a bălăcit litoralul românesc în ultimele zile, s'a produs un fenomen curat Banșeri întregi de pește — pământului — au fost aruncate de valuri la țarm. Spre deosebire de alte dați, peștele era morț. Pescarii explica acest fenomen prin aceea că peștele surprins de furtuna, a căutat să se refugieze din mare în lunan și din cauza presiunii mari a maseilor de apă în mișcare a fost izbit de fund și omorât.

Peștele aruncat a fost, plocan, pe țarm a fost cales de organele pescariilor și vândat pe piață cu 90 lei kgr.

„Opera Regelui Carol”

Donă ziare turcești despre România

Sub titlul pe două coloane „Opera Regelui Carol” — în România unică este aceluși mai tare cu oricând”, zărele „Gamburic” și „La Republica” publică impresiunile tineretului lor special în București, d. Logan Nadi, unul deputatului Iunus Nadi, proprietarul acestor zăre și unul din colaboratorii intimi de pe vremea, în zilele grele, ai marelui creator Kemal Atatürk.

Ziaristul turc scrie între altele:

Una din țările ale cărei frontiere au fost cun nu se poate lăși just trasate prin tratatele de pace, este România. Până în 1914, țara aceasta era aproape totalmente lipsită de frontiere naturale. Spre a se ține frontiere cât mai naturale, României i-au fost lășate cât mai puține minorități prin tratatul de pace dela 1919. Aceasta a fost decizia și pentru a se ține asigurată liniștea și în această parte a Europei, expresă de multă vreme în tot felul de nenorociri. A fost în același timp și o necesitate istorică pentru buna dreptate că frontierele actuale ale României sânt populare în întregime de români curati. Căcelaltă harta, fie dinspre Bulgaria, fie dinspre Ungaria și veți constata că frontierele sânt populare de un brău de populație s'ată în suta românească. Populația ungară se află dincolo de acest brău. Același lucru și cu Bulgaria. Tocmai această situație specială a României a impus granițele actuale.

Tratatul de pace al ultimului război au devenit documente ce sânt foarte ușor criticate, adeseori pe nedrept. În ce privește România, exemplul este în fața noastră. În principiu, nimeni nu poate reclama ceva României, care de 20 de ani se găsește cuprinsă în interiorul fronturilor sale cele mai naturale.

Dar în România există și o problemă a minorităților. După ultimele statistici populația vecinii noastre atinge cifra de circa 20 milioane suflete 72 la suta din această populație este

românească, iar restul se compune din germani, ruși, bulgari, țigari, ucrainieni și neguri. În total 26 la suta. Multimea acestor minorități da o idee de mărimea lor restrinsă. Astfel germanii, care formează după unguri majoritatea, nu ating procentul de 4,1 la suta din întreaga populație a țării; iar acești germani trăiesc liberi în România, mănecse, se duc unde vor și cer toate drepturile civice, au școli și zărele lor. Cum se poate găsi atunci în România o minoritate care să nu fie mulțumită de situația?

Jota însă ce este: „Problema minorităților nu există în interiorul țării, ci în afara ei. Problema minorităților, care există aproape pretotdeauna, nu mai este un scop, ci un mijloc”. Un pretext pentru discuție și conflicte.

În alta ordine de idei, autorul scrie mai departe:

În momentul când Europa era amenințată de turburări interne, Regele Carol, care este unul din suveranii cei mai capabili, nu numai din Balcani, dar și lumii întregi, a făcut o mare revoluție. După ce a înșuflețit unitatea națională, a realizat una dintre cele mai mari opere constructive: Frontul Renașterii Naționale. De unde înainte de Martie 1938 în România existau aproape 50 de partide politice, astăzi nu există decât unul singur identificat cu Statul însuși. Înțenționea Regelui Carol, creșterea acestui partid de elită, a fost fără îndoială aceea de a pune capăt discuțiilor de partid care minau România în interior. Într'un cuvânt, Regele Carol a reușit să împlinească acest scop sublim: România este astăzi mai strâns unită decât oricând.

„Astăzi Regele Carol este iubit mai mult ca oricând și este acum mai popular ca oricând. O Românie unită în jurul Suveranului său capabil, o Românie puternică constituie o mare forță în Balcani. Noi țării nu putem decât să ne bucurăm de această stare de lucruri și să fim mândri!”

Activitatea organizației „Muncă și voce bună” la Oltina

Sărbătorirea zilei muncii naționale, 1 Mai, a prilejuit organizației „Munca și voce bună” din com. Oltina, jud. nostru, o frumoasă manifestare.

Mancitorii dela depozitul C. A. M. din acea comună, conștienți cu multă prietere de d. ing. Tierbinteanu, au organizat în această zi o reșită serbare în cadrul căreia d. ing. Dumitru Dobroia, șeful circumscripției C. A. M. a vorbit despre însemnătatea zilei de 1 Mai în cadrul noștri vieți naționale, citorită de M. S. Regele.

Programul scrierii a fost completat cu o producție teatrală, reprezentându-se piesa „Ovidiu Șicană”, la care au dat un prețios concurs elevii

și studenții din comună, cari au ținut să afirme astfel înfrățirea intelectualilor cu muncitorii. Cărușii actorilor regiei au executat în aplauzele asistenței cîntec de pupare și coruri patriotice.

A fost îndelung aplaudată o oda închinată M. S. Regelui seri și recitata de studentul Ionel Negrea.

Serbaea a fost încheiată prin întonarea Imnului Regal de către întreaga asistență și de corul lucrătorilor și funcționarilor regiei.

Reșita serbarii se datorește în mare măsură d. ing. Radu Barba funcționar c. a. m., care a lucrat cu multă rivni la pregătirea programului artistic.

MAGAZIN

BLOCK-NOTES

D. C. D. CONSTANTINESCU MIRCEȘTI și-a făcut o misiune intrare în publicistica română — în publicistica, adăugăm de erudiție — cu volumul „Un Sat Dobrogean”: Ezibei. Este o mică monografie, de peste 400 p., prefată de d. prof. Dimitrie Gusti și însoțită de o mulțime de fotografii, hărți lamuritoare și, mai ales, material etnografic. Deși concluziile la care ajunge d. C. D. Constantinescu Mircești se referă, în special, asupra satului Ezibei ele sunt perfect valabile satului dobrogean, în genere.

Reproducem decumdată, doar din rindurile de prețuire ale d-lui D. Gusti următoarele:

D. C. Constantinescu — Mircești realizează cel dintâi gen al acestei de monografie cu elevii de licea și, dacă e ușor să se eritic din bibliotecă și să se emită păreri despre ceea ce ar trebui să facă alții, cei care au făcut efectiv la teren și, se înhamă ei înșiși la treaba”, știu cât de grea este munca aceasta de început și câte piedici se pun în cale celui care la contact direct cu realitatea și încearcă să apure un drum încă nestrăbătut. Cel puțin cercetătorii pe teren vor putea cinstii înțelegerea d-lui C. Constantinescu-Mircești și, oricum, dacă partea celor încercați e cea care trebuie să traga în câmp, lucrarea aceasta merita să fie privită ca o pildă și un îndemn.

D. AL. GHERGHIL a avut avaria pentru actualul sezon literar o placheta de versuri destore care se mai spunea că va fi ilustrată de pensula admirabilului Stavru Tarasov.

N'affăm, încă, nimic despre publicarea ei.

INCA în primul număr al revistei „Pontica” — deci ca zece luni în urmă — am scris un articol în care preconizam înființarea unui institut de studii orientale.

Articolul acesta era ca o concluzie la o serie întreagă publicate în „Panopticon” și „Cuvântul” — și care aveau drept mentor pe marele nostru orientalist, d. Mircea Eliade.

Problema este reluată în „România”, de zile trecute de corespondentul local, d. Ion Fățoiu. Sunt argumente noi și care credem că dacă vor fi citite de cei care se interesează de cultura provinciei noastre vor fiținute în seamă.

Cântecule lui Marte au făcut pe mulți scriitori și gânditori din falanga tineretii românești să îmbrace haina militară.

Iată, doar, câțiva terești — toți anteați până acum de câteva ori:

Artillerie: Axente Sever Popovici.

Călarși cu schimbul: Const. Virgil Gheorghiu.

Infanterie: Ovid Caledoniu, Horia Nitulescu, Sepimiu Bumo.

Am citat doar câțiva — dar dacă am deschide și capitolele „concentrați” — suntem siguri de două coloane de gaze a compace.

Și să știe mai zice despre zeul Marte ca-i apocritic?

E. V. N.

NAE IONESCU și Rasboial. Desprindem din „Curs de metafizică” al profesorului Nae Ionescu următoarele rânduri referitoare la criza actuală europeană: „Noi nu încercăm încă astăzi necesitatea a ceea ce a ne

pozi pentru păcatele generațiilor trecute. Afirmația a căia a personalității umane în toate dreptățile ei arhaice, desăvârșite, acesta de personalitate și de individualitate care a fost veacul al XVIII-lea, care a culminat în pretențiunea științei de a călători pe Dumnezeu, aceasta nu a fost singura încă de noi cu toată greutate pe care o comporta. Noi suntem încă inconștienți de viața pe care avem s'o ispășim. Cea mai mare invenție din omenire a fost creștinismul, care a pus problema păcatului original. Păcatul original, care este una din cele mai adânci probleme ale spiritului omenesc, este tocmai în fel de răspuns la filosofia greacă.

Noi am trăit în timpurile noastre, formele apocaliptice ale războaielor. Ei bine, vremurile acestea au trecut peste noi fără să lase nici o urmă. A lăsat desigur multe urme, în vremurile cu care ne luptăm, dar nu ne-a transformat deloc spiritul. Ceea ce se bătăie de către „noi” mistici ai Europei, că războiul va însemna pentru Europa și pentru omenire te a însemnat epoca de poezia a Evului Mediu, a fost o așteptare înșelătoare. Noi suntem mai puțin civilizacioși decât Evul-Mediu, tocmai pentru că suntem mai puțin conștienți de timpurile prin care au trecut generațiile dinaintea noastră și de mărirea și îndatoririle pe care le avem noi astăzi.

T. ION

VIORICA PETRU: „Un Domn Valah” Basarab III-lea Teșcă.

Luând istoria în cea mai strictă a evăntului de știință, vom trebui să privim o carte de istorie ca pe un bilanț, în care o epocă oarecare, va fi conștată de li'era seacă a profitului și pierderii, o eșalonare scabădă a faptelor istorice luate sub rapo-

ral de pozitive sau negative, ceea ce privește norma lor de viață și se produce, va fi o mare degrață din această carte un tratat de compatibilitate, deși în manual de istorie.

Doamna Viorica Petru, pare să fi prins înțelesul cercetărilor istorice. Plezind dela premiza că un moment istoric nu trebuie căutat numai în sfera simplei întâmplări, ci că trebuie raportat și verificat prin complexitatea cauzelor care-l preced și în imediata lui apropiere sau departare, autoarea ajunge să dea oglinda fidelă a vieții lui Basarab III Teșcă.

O domnie nu se reduce la viața intimă a domnului. Prin ea trebuie să se vadă structura unei epoci, sau, chiar natura socială, și psihică a unui popor. Că să chiam o epocă sau un popor în rândul epocilor strălucite, sau popoarelor cu un trecut glorios, niciodată nu vom porni dela numărul de victorii sau înfrângeri. De multe ori, o înfrângere, poate fi cu mult mai onorabilă decât victoria. Să ne gândim numai la înfrângerea suportată de grecii la Thermopile, transmisă apoi în istorie, ca un strălucit exemplu de vîrte și sacrificiu.

Poporul românesc a dat suficiente dovezi că știe primi o înfrângere. „Un Domn Valah” al doamnei Viorica Petru, e o dovadă în plus. Prin spiritul analitic al autoarei, o domnie mică, neînsemnată, rătăcită pe undeva, printre paginile cărților cu greutate istorică, ajunge să-și găsească în zilele noastre, justificata concluzie: „Fost-a așa sau altfel, cartea vieții lui Basarab III-lea aici se încheie, iar trăsăturile și sbuciumul urmașilor săi, cu nimic nu tulbură tăcerea așternută peste așusa lui tradi”.

MIRCEA ROBESCU

Florăreasa

Era o cerșetoare. Li era foame și frig. Era desculță și picioarele roșii de ger, frământau grabite noroii. Unii strazi dela marginea orașului. În acea zi rece de Februarie nu purta decât o haina bărbatească zdrențuită, mult prea mare pentru trupul ei, și ținea la mijloc cu o sfoară. La gît un șal vechiu. Nimic alt. Slăbă, anemică, pămîntie. Cu spatetele încovoiate, umeri ridicați, ea a-eei se se ghemuese venic de frig, sau pentru a-și potoli revolta stomacului flămînzit. O față serioasă, sprîncelele puțin încrunțate, ochii mari, înțunecați. Buză palide, strînse cu două cînte la colțuri.

În acea zi de Duminică se simțea sfârșită. Prăvăliile erau închise, lumina elegantă cobora în jos, spre centru. Într-o biserică. Era goală, mare, înfricoșătoare. Picioarele goale pe pîdcaua rece de piatră o dureau. Dasecalul o lăsa la cărtă și o dădura afară.

O femeie tinăra, înaltă, cu un coș de garoafe în mînă, trecea pe lînga ea. Era o florărească.

Doamna, murmură cu jumătate glas, dă-mi și mie o floare! Femeia cu un surâs compătimitor și mișcat totdeauna îi întinse un buchețel, măsurînd-o din cap pîna în picioare.

„Tine te ăto!”
Voia să vînda și ea flori caei avea multe acuma. Dar dela ea lîntea nu cumpăra. Era zdrențuită, des ușa, urfă. Foamea se făcea tot mai simțită. Pe partea cealaltă a scării o brățarie cu miros de pîine caldă ce venea pîna la ea, marind și mai mult golul din stomac. Trecea un soldat, cumpăra o floare și-i dădă un ban. Li ajungea. Voia să plece dar li era frică. Treceau atîtea mașini grabite! Cum să treacă ea strada?

Porni cu capul în jos.
În mașina elegantă o doamna dădă un țipăt și țesina.
Lînga trotuar țesina zăcea în gîla cu un buchet de garoafe risipite alături... Sufărîțele se sfârșisera pentru ea.

ZINA TARASOV

Meduzele

Meduzele — oamni sub apă — un simbur de lumină albă erapă printre dantele spânzurate în; bolșec la sursoajă chină doplin de lună albă coborîtă sub oglinzi de apă. Parcă un hulub e dus ușor de apă către fund

Sub unde verzi coboară, se ascund

IOAN NICU

Toamnă în Bazargic

Toamna citadină, cu salcâmi de opal
Iși picură în tăcere plînsul vegetal
Peste mese mici la caleneaua „Parisiană”
Unde vin orientali cu nostalgie cotidiană.

În oraș, orientul cosmopolit
Li simți în minaretul ocolit
De coranice chemări tînguite,
Li simți în mersul cadănelor cernite,
În felegeana de cafea,
În certurile dela ceșmea
Unde vin fîlșări multicolore de șalvar,
Spre diornul calvar,
Sub coblje arcuite.

Pelerini către Sud, sus în stol cocorii,
Țipăt în unghiu ascuțit, străpung norii;
Roșată, cromatica toamnei li doare;
În mușchi și zripi se frîmîntă moloare,
Poarta nădejdi în chemări,
Spre lumina din sudice zări,
Spre alți soare.

Și deodată,
Preludiu al spleenului autumnal,
A căzut peste oraș ca un pumnal
În alunecare de meteor
Trup, robit în moarte, de cocor!

Peste tot s'a schimbat câteceva:
În telegreana cu cafea,
Din privirea hogei cu cialma,
Au căzut... o lacrimă și o frunză de opal,
S'a ivit în depărtare sunet de caval,
Luminile serii îmbracă cernire,
Vocea muezinului pare prohodire,
Cearta încetează la ceșmea.

Numai un glas — unu — trist răsună iară:
— Ibrahim, băete o cafea.., amară.

ION LOLU

Geneza Criticii Literare....

Sunt unii oameni care au bunul obicei de a lăsa urme din personalitatea lor pe cărțile pe care le citesc.

Așa că exemplul unui se știe și se știe și span: „cîntă de mine”, foarte frumoasă”, cu 2 și chiar 3 f. cite odată, pentru a mari chiar dincolo de superlativ impresia extraordinară a lecturii. Alții fac însemnări pe fiecare pagină. Unii numai subliniază ceea ce li se pare mai interesant. După asta ai putea să tragi concluzii interesante, ca privite la temperamenții și cultura acestor oameni. Pentru că trebuie relevat faptul, însemnările neisclăite marchează un început de superioritate a lectorului. Pentru grafologi, aceste însemnări anonime sunt ferice prețuri de aplicare a disciplinei lor.

O dușje a însemnat pe marginea unei poezii a lui Arghezi: „vai ce pudic e!” Dar dacă unele însemnări sunt puține și simple o revelație (cf. adnotările făcute pe marginea „Santierului” lui M. Eliade, pe care nu e cazul să le redăm), majoritatea, însă, sînt agasante prin cretinitatea lor.

Astfel cînd am citit „confesiunile” lui Jean Jaques, am găsit la pagina 327, în dreptul frazei: „pour moi, qui me plesor pres que attait à che al'cu'a pied je n'aurais pas mieux demandé que de voyager ainsi toute ma vie, mais li était écrit que je n'aurais pas si loin”.

Pe margine, de emnată cu chi

mic o eric: groasă, iar deasupra ei necunoscutul lector (după trasatura mîii lîna) adaugase „fatal”.

„li était écrit” subliniat deasemenea de două ori. Menționez ca astfel de sublinieri cobanești, care-ți sugerează fără să vrei cretinătatea răboiului, persistau în toată cartea.

Pe cărțile mai citite sunt mai multe străluciri de adnotări. Pe o carte bisericăscă întîmdeci găsești și rîce amintiri și versuți. Odată pe un mîneț, am dat peste aceste versuți:

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

Amice dă-ți seama — și na

ION FĂȚOIU

Intr'o săptămână se pot întâmpla multe... DAR

Mai	Mai	Mai	Mai	Mai	Mai	Mai
9	10	11	12	13	14	15

peste o săptămână în mod sigur se va trage tranșa

LOTERIEI DE STAT de la 15 Mai

Dacă nu a'ți cumpărat lozuri, treceți chiar astăzi pe la colecturul D-voastră și luați un loz pentru a putea participa la DISTRIBUIREA CĂȘTIGURILOR DE MILIOANE

In compania unui căpitan turo pe timpul ocupației din 1917

(continuare din pag. III-a)

...tindem la breche ca turel ar vedea una din cele mai mari înalte în acest război, n'am mai avut încotro și-am primit și-a-poi la urmă și-mi — imi spunea Craja pe românește — tot tare și o sa plateasca.

S.

Fix, așa dar, la orele 6 seara, ne-am întinsat la locul de desținare. Iure și a prezent și ne aștepta. Ne-a primit cu un sentiment de foarte mare bucurie, ne-am pas în mașini ca niște vechi prieteni; am mîncat bine de tot, cași băteinal nostru amfitrion organizat o cină destul de copioasă, mai-seamă pentru noi, cari șiam să mîncam, dar greu și mai bine, n'omai un sin pentru cari acelu nu se mai gasiau alimen'te pe piață.

Doar au început bine și mîergur l'legi mi s'a parut cam curios, ordinea, în care ni s'au servit bucatele. S'a început mîsa cu sîralie, continuînd cu iabujie, plăcile și alte bunătăți terminate în le — și am sfîrșit la urmă de tot cu musaca, și-apoi ca o simplă ciorba.

Asta ne-a adus aminte, că pe timpul acelu, în împărăția turcescă, lucrurile tot mai mergeau înca ca josul în sus. Dar s'a și bîut vîrtos cu ocazia asta; cu mîi puțin pentru că eram supus de doctori unu regim alimentar foarte seios, însă tare și cu fratele Craja fără nicio măsură. Ba înca mîcdoaneanul e ad bîga de țeară, ca tare și ne învinge în discuție cu mine, coalina sa opereze sîcele în sardina. Dar cum vinul nu stă liniștit în în batoiu, ci se sac la cap și face bîroboaje, și căpitanul nostru îi desțegă limba și începu să ne înțepă:

— Bine bre, gîvur ca nu pot înțeleg de e ați întret voi în război — țara el — țara voastră îi bogată, are pînă în țel mîi rodioș, bălți multe și pline de țegle, mîișii acei, căpîi cu pîduri soșale, iar înaintul pîmîntului aveți aveți imense în petrol, sa e carbunai etc. Atunci dar de e ați întret, bre?

— Tu n'omai țerit să dați vre-un raspuns, însă mîcdoaneanul, ca de se cam căluse și n'ogăi mai da stîmă pe ce pană pîmîntăcesă poate să ațane, dați Căpitanului această replică promptă:

— Nici noi na prea înțelegem, țendi, ce căștăi voi țe țeci, tocmai — mi-țe de unde, înțec popoarele noastre nu există nici

cea mai mică vîșmășie, atunci dar ce căștăi voi țeste noi?

La care replică, bătrînal căpitan, dîcînd degetul mijlociu de la mîna dreaptă la cap, se lovi de cîteva ori peste țești ca a-țlita putere, înca diocniturle se auziau de departe și exclamă cu melancolie: țufe, țeci asta nu o înțeleg!

Apoi, mai deșartarăm cîteva sîcele de vin și ne deșartarăm pe la orele 3 deșpe zia, promîțînd unul altuia că de aci-ncălo să ne întalnim cît mai des. Craja s'a mai dus — imi spunea el — dar eu nu am mai dat ochii eu dîșșii. Aveam țrice să nu cad în v'r'o capcană, cam ca țelam și alta data și pentru care țacul eram să fiu deșolat.

Accastă pîjanie însă am s'o povățese țitorilor cu alta ocazie și cît de-cîrînd.

ALECHIM SELIAM

—xx—

CRONICA RIMATĂ

Hai, hai, hai!

*Foate verde de susul
Hai, h i, hai, cu țoții hai,
Că'n zia de 10 Mai,
Cun deosebit alai,
Se des h de 10 MAI
Ris aurantul reputat
Și aprovizionat
Cum nu-i a tul în Conștarța
Și-ași jura că n'ici în Franța!
Pescărie cu țopțaru
Din Mare și din Oceanu
Vrăb oare mil ței
Mașchiu de vacă, de parcel
Și parțicel cu sac,
De-ți dai ultimul surțuc*

*Și apoi, urd: ești mai dal
De vin ca la 10 MAI?
Vin erant ca chimbora,
Cănd la gură du-i paharu
Ușii și țria și anaru*

*Și țar verde, măr bălal,
Hai hai, hai, cu țoții hai,
Că deșchide 10 MAI
Renunța țui grădină,
Rășfățat în lumina
C-o orcheștră mînunașă
Și-o pîrdolnică de țotă,
Care cu g-ra deșcătă
A țogăt Europa țoută!*

*Hai, hai, hai, cu țoții hai
La vestitul 10 MAI
Și se-mi d fi în țap c'un moș,
De n-o fi și mai dîhat
De cum eu vă ordăi.*

DELIBAȘ

INFORMAȚIUNI

Curtea de apel din București a pronunțat în procesul Max Anșit, moșțnînd pedapsa de 6 ani în chisoare și modificînd numai despăgubirile civile

—xx—

Ministerul economiei naționale face cunoscut a unei de țlozrea șoarelei se țare, e în cantități suficiente.

Ministerul invită pe comercianții țetuliști să-i adreță la cînoșțina țetului de viațare al fabricanților, țar pe țonsumatori să-i comîțec în scris adreță comercianților cari nu șunt aprovizionatî sau țetuză ț vînzarea.

—xx—

Se reamîțeste că înșierile la examenu țentul ocuparea posturilor vacante de comisar, comisar ajutor, agent de poliție, țmpiețat și țef de deșasament de țardienii publice din se-vicele Direcției G-țale a Poliției și Prețecturii poliției Capitalei, ș'au prelungit pînă în zia de 26 Mai 1940.

În țerile se țrimese țilnic la Direcționea G-țale a poliției — Se-viceul reșionalului.

—xx—

Ministerul de finante reamîțeste țetuzor celor interesatî ca la da'a de 2 iunie 1940 expira țeracul pentru viza țonșțelor de țențiarie.

Dați această da'a, celor cari nu se vor fi conformat deșpoziționilor țuate, li se vor deșsa acte de contravenție în-țel țministerul nu va mai acorda țeci o preția țe.

—xx—

La țrimă ți amunicipalului a a-țat țoc o țonșțare la care au țecit invitati comercianții de țenne și țaina. D. țrimar, general Nicolău a țerit negustori țor să țaca în așa țel înca țor țal să ție în permanentă aprovizionat cu țenne și țu țaina, ast țel ca țopulația să nu suțere.

—xx—

Dămînică, 12 e. ora 9 dim., în sala țocyclub se va ține adunarea țene a ța societății „Ți ția Dobroțana”, care activează în direcția îmbunățării țarșei țalașii în Dobroțea.

—xx—

În zia de 14 Mai se va ține țicita țe publică la Inspectoratul mîntur din Conștarța pe

tră a țendarea țrănoșțorilor care re din țud. Conștarța: Căla Mare, Mica, și Mijlocie, (Țarșova) Mățșidia, Valea țui țean (Conștarța) Țșter (Țoua Dobroții) Hasancea (Valal Trăian) și Vă țel Avăncșii (Țopșii).

Deșasamente șunt școase la țicita țe pentru această zi mai țmle alte cariere din țud. Călașara.

În zia de 16 Mai se ține țicita țe tot la Conștarța pentru arendarea altor cariere, tot din țud. Călașara.

Dămînică, 12 e. ora 5 d. a. în sala de țesivități a țicului „Țirșca țel Băteîn”, ți-na Margareta Țmăndy organizează o audție de țian, cu un bogat program muzical.

—xx—

În cursul săptămîni țor țula țrănoșțorele țilme: Rețai: „Ștăpîniturii mărilor”, la Vox: „Țomal cu masha de țer”, la Regina: „Bălașica”; la Trăianon: „Comoara din insula țiașțor”; la Trăianis: „Țlțimul țangșter” și țetpa de reviste Manu Nețeanu.

Direcția țroduției vețale din țministerul de agriculțura a cînoșținat țetuzor Cămțerelor agricole din țara, că direcția penitenciarilor și inștituțelor de pre țenție a țacut cînoșținat a țote ția la țere țe de țințai cu țlăță pentru a fi înțebunățai la mîncăle agricole și țarticulare.

Cămțerile agricole vor țutea să se țolosească de această șibilitate pentru țompletarea țip țeci de brate în țampania agricole de țrimă țara.

—xx—

Pierzând autorizația de țlotant țe port No. 508 pe numele țegă țaru Enache o de țlar nu ț în mîinile ori cui s'ar țasi. 152-1

S'a țierdut în noaptea de 28 țri., că țel Pekinez, culoare maron cu alb, răsțunțând la numele de „Moșu”. Persoana care ar țesti sau țar aduce la D I Conșlier Atanasie Dumitrescu, țtr. Dră țoș Voda No. 11, va țrimi o bună rețompenșă.

Corpul Portarilor Tribunalei

Publicat în ziarul

No. 9848, 1940 Mai 4.

Se publică șpre cînoșțina generală că în zia de 15 (șicșpe țere) luna Mai anul 1940, țarș pînă de la ora 10 deșineță țicita țe, se va vînde țră țicita țe publică care se va ține în Plaza Grivița din Conștarța, avă țea țabilă a deșțoarei ția Barbu din Conștarța, țtr. Vă țilă Bră țianu No. 12, compusa din: Una masha, ț țragă țe, un țardie țonș, țeni roșu țzat, una oțșindă de țeni roșu, una masha țina masha țeni roșu, una mașina de țaru și una mașina de cîșut anume șpecifică țe în procesul verbal de șchidura deșat în cauză pentru deșpă țubire a țreditorii Maria Moșșoiu din Conștarța țtr. țsvor No. 7, cu șuma de lei 2.360, țonă mîi țrei ștre șas țeci, capital cu țroente țegale de la 29 Ianuarie 1940 pînă la țom țlecta achitare, plus 300 lei de țuchi de țudicată, oșbit țeci țuchi de exē țtare, da țora ți în țaza țitului exē țtor cu No. 14-1940 al țudicaturii de Mîncă Conștarța.

Țicita țe se va ține pe țarș țata, anatorii de a țonșura țer țeni la țocul ția și ora șis ară țata.

Șef Portarilor

Țndesțre

Dosar No. 431-1940.

Scutit Timbru Lege Jurisdi

Muncii

Pentru țlanta ționii de țrimă țara, ar țeci cu coroană, șofora japonica, acer negundo, (ar țar) frasin, țlopi țiramidali, duzi, țuș țamarix, țrestie de mare, țlă țice.

A se adresa: Oct. Vă țeanu, la Camera de Comerț Conștarța.

Pierzând Certificatul de cînoșțina pacitate No. 77 din 28 Sept. 1932 eliberat de Direcționea Portului Maritim C-ț Școala industrială de ucenicii D. P. M. dentru șpecialitate de țar țangiu, pe numele țiazi Ismail Memet, il de țar nul în mîinile ori cui s'ar țasi.